

Nastal čas, abyste se seznámili s naším tábořištěm. Jak se tam dostaneme? Cesta není tak složitá. Plzeň určitě znáte. Odsud se vydáte na Klatovy nebo na Přeštice a potom už budete projíždět nádhernými pohostinnými vesničkami, které se líně vyhřívají na mírných kopečcích obklopujících Měčín, vesnici, u které naše slavné tábořiště leží. Na nejvyšším místě Měčina, na samotném kraji ulice V Konci, zamíříte po ní cestou směrem k pahorkům, několika skalnatým remízům obklopeným poli a loukami. Ten nejbližší je místem, kde s dětmi strávíme třetinu letních prázdnin. Jak to vypadá z ptačí perspektivy můžete vidět [zde](#).

{rokbox title=|Pačkárna :: strážní věž a vstupní brána do tábořiště|
album=|photos|}images/stories/packarna.jpg{/rokbox}

Stačí přejít kousek pole a projdete majestátní bránou, která společně s **Pačkárnou**, dřevěnou strážní věží, střeží naše ležení. Už jen pár kroků a stojíte na travnatém plácku, kde se již 30 let konají nástupy, startují a končí hry a kde pro děti začíná a také končí tábor. Zde si můžete prohlédnout stožár na vlajky a zvoničku. Tady také začíná prohlídka našeho tábora.

Vydáme se doleva, do tzv. **Březové osady**. Ta se každoročně stává dočasným domovem pro 20 - 30 dětí. Když jsem byla malá, v Březové osadě bydlely dívky. Uvidíme, kdo zde bude spát letos. Tunýlkem v zelených keřích se vydáme ke koupelně. Zde si děti u venkovního „koryta“ společně čistí zuby (některé i dvakrát denně). {rokbox title=|Březová osada|
album=|photos|}images/stories/brezova.jpg{/rokbox}

Vnitřní část dřevěné budovy koupelny je rozdělena na dvě menší koupelničky, na pánskou a dámskou (nebo holčičí a klučičí), kde je možnost se umýt pod tekoucí vodou. Komfort teplé sprchy zde zajišťují lázeňská kamna, v nichž je ale nutné celý den topit. Od koupelny zamíříme mírně do kopce tam, kam i král chodí sám. S výhledem na louky a pole si zde můžete posedět v dřevěných boudičkách. Pokud jste si nezapomněli umýt a vydezinfikovat ruce, můžeme pokračovat v naší exkurzi na vytouženou skálu, tedy **Šteflovu skálu**, podle níž se naše tábořiště jmenuje. Vydrápali jsme se nahoru a rozhlížíme se po kraji. Nádhera, která se nedá slovy popsat a již každá fotografie vystihuje asi jako autoportrét kreslený levou nohou. Nemusíte se bát, že se skála stane místem skotačení vašich dětí. Skála je tabu (o významu tohoto tajemného slůvka Vám něco povím později), děti sem mají přístup jen v omezeném počtu, v doprovodu vedoucího, při zvláštních příležitostech a hlavně za odměnu. Z předchozích táborů víme, že pohled na západ slunce je opravdovou pastvou pro oči, a že děti potěší mnohem více, než odměna ve formě sladkostí. (Vedoucí tam chodí za odměnu na východ slunce).

Opustíme už skálu a vydejme se tzv. Srnčí osadou ke kuchyni. **Srnčí osada**, někdy též nazývaná tunel, sloužila k ubytování chlapců. Při menším počtu dětí ji obývají vedoucí. Když vás větve lísek, které zde tvoří příjemný stín, propustí zpět na sluneční světlo, uvidíte dvě nejdůležitější místa v táboře.

Ohniště

a

kuchyni

. Já hlad ještě nemám, půjdeme proto nejdřív k ohništi. Dva kruhy kamenů, které chrání oheň, jsou obklopeny dřevěnými lavičkami, kam si sedají děti i dospělí při táborových ohních, aby společně zpívali s kytarou, vyprávěli a hráli hry. Jak vidíte na fotce, na naši bezpečnost dohlíží sama skála. Teď už stačí 2 skoky a jsme v kuchyni, kde 5krát denně tišíme svůj (velký) hlad a hlavně hlad dětí (mnohem větší). Obětavý kuchař se celý den sklání nad nízkou pecí, jeho pomocníci donekonečna přikládají a dohlíží, aby děti měly ve várnících pořád dostatek šťávy i čaje. {rokbox title=|Ohniště :: - při slavnostním zapalování| album=|photos|images/stories/ohniste.jpg{/rokbox}}

Na druhé straně za výdejním pultem se děti společně sesedají na jídlo k velikým dřevěným stolům. Jídelna slouží zároveň jako klubovna při dešti či jiných nepříznivých podmínkách pro hry v přírodě. Za kuchyní se schovává dřevník a mycí linka, o které se stará služební oddíl. Naše prohlídka se pomalu chýlí ke konci. Máme však před sebou ještě jedno veledůležité místo. Cestou k bráně zamíříme úzkou cestičkou jakoby znovu na skálu. Proplétáme se mezi stany vedoucích, které jsou postaveny na dřevěných kůlech v příkrém svahu, ujistíme se, že vpravo dole stále stojí dvoupatrová marodka, vystoupáme ještě kousek a po pravé ruce máme veliký, plochý kámen. Sedneme si na něj (po tom výstupu pekelně bolí nohy) a zjišťujeme, že nás cosi nutí se nad sebou zamyslet. Proč? Sedli jsme si totiž na kámen pravdy. Sem se spolu vydávají lidé, kteří si spolu chtějí vážně promluvit, nebo si vyjasnit nějaké nesrovnalosti. Můžou se sem pozvat děti navzájem, dospěláci, a samozřejmě sem může pozvat i dítě dospěláka. Na tomhle místě se totiž říká jen pravda. A ani já teď nelžu, když Vám povím, že naše prohlídka končí.

Táborem Vás provedla [Máchalka](#)